

Warszawa, 21 czerwca 2023 r. 1795

Trybunał Konstytucyjny
al. Jana Chrystiana Szucha 12a
00-918 Warszawa

Skarżący: **Z P**

w zastępstwie:
radca prawny Krzysztof Jarzyński
adres dla doręczeń:
ul. Płocka 17 lok. 51A, 01-231 Warszawa

Sygn. akt: SK 41/22

PISMO SKARŻĄCEJ

W związku z pisemnym stanowiskiem wniesionym przez Prokuratora Generalnego dotyczącym złożonej przez Z P skargi konstytucyjnej z dnia 4.04.2022 r., w tym złożonym w piśmie wnioskiem o umorzenie postępowania – pragnę zauważyć, że ww. **stanowisko nie dotyczy meritum skargi, jak też nie odnosi się do wszystkich zarzutów stawianych skarżonym regulacjom.**

Po pierwsze, skarżąca nie czyni przedmiotem skargi kwestii pominięć ustawodawczych, lecz naruszenia zasady określoności prawa – co jasno wynika ze skargi.

Wbrew głośnym twierdzeniom Prokuratora, jego interpretacja przepisu art. 39 ust. 1 USPDRep jest jedną z możliwych wykładni przepisu i do wniosków odmiennych nie prowadzi ani przywołanie orzecznictwa sądowego (organy państwa orzekają na podstawie ustawy a nie orzecznictwa)¹, ani tym bardziej nie świadczy o takim zamiarze uzasadnienie do projektu ustawy, które nie ma charakteru enumeratywnego.

Należy przypomnieć, że motywy ustawodawcy nie są przepisami prawa powszechnie obowiązującego. Możliwa jest zatem taka sytuacja, że sądy orzekające w sprawie, działając w zgodzie z art. 7 Konstytucji RP, pominią ww. motywy orzeczenia. Odwoływanie się przez Prokuratora do treści uzasadnienia projektu ustawy potwierdza jedynie stan niedookreśloności skarżonego przepisu (inaczej zabieg taki nie byłby w ogóle potrzebny).

Po drugie, Prokurator w żaden sposób nie odnosi się do najważniejszej części skargi, a mianowicie dotyczącej naruszenia konstytucyjnych wolności i praw skarżącej wskutek

¹ Orzecznictwo to świadczy wyłącznie o możliwej, ale nie jedynej, wykładni przepisu.

---

dyskryminacji/nierównego traktowania przy wznawianiu postępowań (art. 45 ust. 1 w zw. z art. 32 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r.).

Wskutek takiego a nie innego brzmienia przepisu art. 39 ust. 1 USPDRP dochodzi do sytuacji, w której lokatorzy pokrzywdzeni wyrokami wydawanymi w postępowaniach cywilnych opartych na niezgodnej z prawem decyzji m.st. Warszawa i zmuszani z tego tytułu często do płatności kwot wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z lokalu (w tym skarżąca) – nie mogą następnie odwrócić skutków postępowań cywilnych opartych na ww. wadliwej decyzji reprzywatywacyjnej w drodze ich wznowienia, a ich sytuacja jest różnicowana bezzasadnie względem Skarbu Państwa, który w tej sytuacji jest chroniony. Co więcej, wielokrotnie sytuacja lokatorów jest różnicowana nawet względem beneficjentów wadliwych decyzji reprzywatywacyjnych, którzy (tak jak to było w sprawie) nie tracą nawet nienależnie pobranych świadczeń.

Ponownie musi więc wybrzmieć, że za zupełnie niewytłumaczalne w państwie prawa należy uznać dyskryminujące i nierówne traktowanie obywateli pozostających w takiej samej sytuacji prawnej względem silniejszego wszak od nich podmiotu w postaci Skarbu Państwa. To jawne faworyzowanie instytucji państwowych godzi w podstawowe wolności obywatelskie, w tym konstytucyjną zasadę równości wobec prawa. Nie ulega też wątpliwości, że to sytuacja pokrzywdzonych lokatorów stała się przyczynkiem do uchwalenia ustawy USPDRP w związku z czym przyjmowanie przez Prokuratora odmiennej optyki i odmawianie prawa lokatorom do wznowienia postępowania cywilnego opartego na wadliwej decyzji reprzywatywacyjnej nie może być w żaden sposób usprawiedliwione.

Załączniki:

- 6 odpisów pisma

Krzysztof Jarzyński
Kancelaria Radcy Prawnego
ul. Kasprzaka 31 lok. 233
01-234 Warszawa